

USNESENÍ

Vrchní soud v Olomouci projednal ve veřejném zasedání konaném dne 27. srpna 2020 v trestní věci obžalovaného **Michala N.**, narozeného xxx, stíhaného pro trestný čin vraždy podle § 219 odst. 1 tr. zákona ve znění zákona č. 140/1961 Sb., odvolání **státního zástupce** proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 16.6.2020, č. j. 81 T 6/2020-1569, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. ř. se odvolání státního zástupce zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 16.6.2020, č. j. 81 T 6/2020-1569, byl obžalovaný Michal N. podle § 226 písm. a) tr. ř. zproštěn obžaloby Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, ze dne 30.4.2020, sp.zn. 2 KZV 28/2019, pro skutek, spočívající v tom, že v přesně nezjištěném období letních měsíců roku 2008, poté, co s Robertem M. donutili poškozeného Alexandra K., narozeného xxx, opustit jeho byt v xxx na ulici xxx, odvezli jej do Přerova, do baru xxx, kde jej připoutali kovovými pouty k rozvodu ústředního topení a omezovali ho na jeho osobní svobodě, nad rámec původní dohody s Robertem M., Michal N. sám poškozeného Alexandra K. v prostorách budovy na ulici xxx, přesně nezjištěným způsobem úmyslně usmrtil a následně tělo poškozeného zlikvidoval rozpuštěním v nádobě s louhem nebo kyselinou, kdy zbytky louhu či kyseliny s rozloženým tělem pak vylil do odpadu, kterým měl spáchat trestný čin vraždy dle § 219 odst. 1 tr. zákona ve znění zák. č. 140/1961 Sb., neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán.
2. Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláním státního zástupce.
3. V úvodu opravného prostředku konstatuje odvolatel, že již v rámci hlavního líčení bylo i ze strany obžaloby zdůrazněno, že důkazní situace v dané trestní věci není jednoduchá. Skutečně neexistuje žádný přímý důkaz. Není k dispozici ani tělo poškozeného a to, že byl usmrcen, je dovozováno z nepřímých důkazů a okolností, za jakých došlo k jeho „zmizení“. Nicméně právě proto je nutno velmi pečlivě hodnotit veškeré důkazy, jež jsou k dispozici, a to v jejich vzájemném kontextu a také v kontextu předchozí trestní věci obžalovaného Michala N., kdy byl stíhán spolu s nynějším svědkem Robertem M., pro jednání vůči poškozenému K., přičemž oba jmenovaní byli rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 21.9.2012, sp.zn. 2 T 108/2010, odsouzeni pro skutek spočívající v tom, že v přesně nezjištěnou dobu v měsíci srpnu roku 2008 v době od 19.30 do 19.45 hod. blíže nezjištěným motorovým vozidlem přijeli společně s Kristýnou H., na základě její žádosti do xxx, do bytu v 6. patře na xxx ulici č. xxx, který v té době Kristýna H. obývala společně se svým druhem Alexandrem K., kdy jmenovaný měl v předchozím období Kristýnu H. fyzicky napadat a tato měla obavy z jeho dalších útoků a na základě žádosti Kristýny H. Michal N. poškozeného

Alexandra K. v tomto bytě fyzicky donutil proti jeho vůli k opuštění bytu v xxx, z bytu odešel pouze v domácím oblečení, bez dokladů totožnosti, a poté byl opětovně donucen obžalovanými Robertem M. a Michalem N. k nastoupení do přesně nezjištěného osobního motorového vozidla a asi po dvou dnech obžalovaný Robert M. Kristýnu H. odvezl do Přerova do baru xxx a odtud do nezařízeného bytu v 1. patře, kde se v koupelně nacházel připoután kovovými pouty k rozvodu ústředního topení poškozený Alexandr K., který je od tohoto data nezvěstný, a tímto jednáním jmenovanému Alexandru K. obžalování bránili užívat osobní svobodu minimálně po dobu dvou dnů. Státní zástupce konstatuje, že v daném případě nelze soudu vytknout snahu o hodnocení, nicméně z toho, jak jsou hodnoceny jednotlivé důkazy, je zřejmé, že krajský soud do jisté míry nepochopitelně plně akceptoval obhajobu obžalovaného, ačkoliv tato není vůbec věrohodná, nýbrž naopak. Podle státního zástupce nelze souhlasit se závěrem, že v této trestní věci nebyly zjištěny nové skutečnosti, oproti trestní věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 2 T 108/2010. Již tehdy bylo podezření, že v souvislosti s omezením osobní svobody poškozeného Alexandra K. došlo i k jeho usmrcení. Nicméně i s ohledem na výpovědi jednotlivých svědků a obhajobu obviněných N. a M. nebylo možno toto prokázat. Podle odvolatele je třeba poukázat na to, že v tomto řízení se tehdy obžalování hájili tak, že poškozeného K. vůbec nezastihli v bytě. Odvolatel připouští, že obžalovaný či obviněný má právo hájit se jakýmkoliv způsobem, třeba i lhát. Nicméně na druhou stranu je třeba vyhodnocovat jeho výpovědi i z toho pohledu, zda jde z jeho strany o tvrzení pravdivá, odpovídající dalším zjištěným skutečnostem, či nikoliv. Právě na tuto skutečnost odvolatel poukázal, mimo jiné v souvislosti s výpovědi obžalovaného N., kterou tento učinil v této trestní věci jak v přípravném řízení, tak následně u hlavního líčení. Tyto výpovědi nelze hodnotit jako pravdivé. Jestliže obžalovaný tvrdí, že vůči K. nebylo použito žádné násilí, pokud jde o jeho odvoz z bytu na ulici xxx a následně při jeho pobytu v baru xxx, pak toto tvrzení není pravdivé, neboť bylo prokázáno, že poškozený byl k odchodu donucen násilím, a to za situace, kdy neměl k dispozici ani své osobní věci včetně dioptrických brýlí, obutí a dalších osobních věcí. V tomto směru nelze věřit, že by snad obžalovaný postupoval vůči poškozenému „psychologicky“, aby jej po dobrém přesvědčil k opuštění vlastního bytu, nechal se odvézt pro něj neznámými osobami na neznámé místo a tam dobrovolně setrval. Prokázáno bylo, že Alexandr K. byl násilím držen naposledy v baru xxx v Přerově v bydle obžalovaného N., kde byl naposledy viděn připoután k topení. Nově bylo zjištěno, že důvodem pro tento postup bylo nejenom pomoci Kristýně H., aby byla ochráněna před násilnickým partnerem, ale zejména to, aby došlo k prodeji bytu H. v xxx (přičemž z tohoto prodeje měli mít Robert M. a Michal N. finanční zisk) a hlavně, aby poškozený podepsal kupní smlouvu, kterou převádí svůj většinový vlastnický podíl v bytě na ulici xxx v xxx na Kristýnu H. I tyto skutečnosti Robert M. a Michal N. v předchozí trestní věci popírali. Odvolatel připouští, že výpovědím, případně částím výpovědí svědků, kteří defilují v předmětné trestní věci, nelze bez dalšího věřit. O žádné z těchto osob nelze říci, že by se jednalo o řádného občana. Naopak, jde o osoby, které se pohybují v subkultuře osob páchajících trestnou činností, užívajících omamné a psychotropní látky, případně tyto prodávají či vyrábí. Každá z těchto osob je v předmětné trestní věci zainteresována neuvádět zcela pravdivé skutečnosti, zejména tam, kde je zřejmé, že se svým způsobem podílela na trestné činnosti vůči poškozenému K., příp. pomáhala se zahlazením stop. Ani Michal T., Radim Č. či Robert M. nejsou osobami, které by vypovídaly zcela pravdivě. Pokud jde o Kristýnu H., i s přihlédnutím k její, byť neprocesní, výpovědi po jejím zadržení, lze odůvodnit, že tato má právo odmítnout k věci vypovídat, neboť s ohledem na nově zjištěné skutečnosti by mohla mít důvodnou obavu, že pravdivou výpovědi by si mohla přivodit nebezpečí trestního stíhání. Podle státního zástupce se tedy při hodnocení důkazů jako do jisté míry stěžejní jeví výpověď

Lukáše H. Odvolatel uvedl, že v tomto směru nesouhlasí s tím, jak věrohodnost jmenovaného hodnotí nalézací soud. Zcela jistě jde o osobu, která se rovněž pohybovala v drogovém podsvětí, neúspěšně absolvovala protitoxikomanickou léčbu a dopouštěla se různorodé trestné činnosti. Ovšem na rozdíl od ostatních svědků (např. Roberta M., který rozhodně popírá jakoukoliv svou účast při užívání, výrobě či distribuci drog), se v daném případě Lukáš H. nijak nesnaží postavit sám sebe do lepšího světla. Pokud je mu vytýkáno, že byl i schopen dle vlastní výpovědi nosit oblečení po poškozeném, včetně spodního prádla, pak je třeba vidět, že v případě svědků v této trestní věci se skutečně jedná o osoby řídicí se zcela jinými „morálními hodnotami“ než majoritní zbytek společnosti. V dané souvislosti podotkl státní zástupce, že s ohledem na to, že Lukáš H. od samého počátku uvádí, že věci poškozeného K. měl k dispozici, užíval je, a od samotného skutku uplynulo 12 let, není nijak překvapující, že na vydaných oděvních svrščích již nebyla nalezena DNA poškozeného K., nýbrž DNA svědka H. (on přece nepopírá, že tyto věci nosil a byly i v mezidobí vyprány). Státní zástupce připouští, že Lukáš H. nebyl osobou, která by sama byla přítomna, ať již usmrcení poškozeného K., či následné likvidaci jeho těla. Jde ovšem o osobu, která měla informace od Roberta M. v bezprostřední návaznosti na to, jak Robert M. reagoval na zmizení Alexandra K., včetně toho, že posledním, kdo viděl K. naživu, byl obžalovaný N., a to za situace, kdy byl poškozený spoután a držen násilím v jeho bytě. V naprosto logické návaznosti pak navazují informace, které měl Lukáš H. opět od Roberta M., pokud jde o likvidaci stop v souvislosti s usmrcením poškozeného a likvidací jeho těla. V daném případě nejde pouze o informace zprostředkované Robertem M., ale i o to, že těmto přináležela i faktická činnost, jako zapůjčení vapky na vyčištění podlahy a místnosti, kde mělo být tělo poškozeného likvidováno, dovezení osobních věcí poškozeného Michalem T. (což bylo rovněž prokázáno, byť ten tuto skutečnost popíral) a rovněž tak i dovezení dalších věcí z prostor baru xxx, které byly znečištěny a požadavkem na jejich likvidaci. Lukáš H. sebe, Michala N. a Roberta M., aniž by jakkoliv umenšoval svůj podíl, usvědčuje i v tom směru, že to byl on, kdo na žádost Roberta M. a Michala N. předstíral v notářské kanceláři, že je Alexandr K., a takto dosáhl ověření podpisu na kupní smlouvě týkající se převezení bytu na ulici xxx v xxx. Pokud soud konstatuje, že v době, kdy k těmto událostem mělo dojít, a měl o nich poznatky, nic nenahlásil OČTŘ a naopak se vydával za osobu Alexandra K., pak podle státního zástupce jde o situaci bohužel mezi osobami páchajícími trestnou činností zcela běžnou. H. navíc vysvětlil, že v té době byl v přátelských vztazích jak s Robertem M., tak s Michalem N. A jak sám uvedl, i v jiné trestní věci, kde byl odsouzen za trestnou činnost, rovněž tzv. „nepráskl“ policii Roberta M., ačkoliv se na této trestné činnosti měl rovněž podílet. Podle státního zástupce je tedy třeba vidět, že výpověď Lukáše H. zapadala do informací, které se následně podařilo zjistit prostřednictvím agentů, kteří prověřovali toto tvrzení. Státní zástupce dále uvedl, že osobní výslech těchto agentů nebyl sice navrhován, když k dispozici jsou zvukové nahrávky a přepisy hovorů mezi nimi a obžalovaným N., kdy i v rámci těchto hovorů z nich vyplynulo, že obžalovaný N. si je naprosto jistý, že se Alexandr K. už nikdy nemůže objevit, což by logicky nemohl předpokládat za situace, že by jej vysadil někde na blíže neurčeném místě v Ostravě živého a zdravého. Odvolatel zdůraznil, že v podstatě veškerou komunikaci ze strany obžalovaného, zejména s druhým agentem, se prolíná jediné, a to, že se poškozený K. nikdy nemůže objevit. Tímto si je obžalovaný naprosto jistý, byť je schopen v některé fázi hovoru tvrdit, že K. odvezl do nějakého feťáckého doupěte v Ostravě, aby vzápětí trval na tom, že se objevit v žádném případě nemůže. Rovněž tak z přepisů nahrávek této komunikace plyne, že na opakované dotazy, zda se nemůže Alexandr K. v budoucnu objevit, reaguje obžalovaný vždy naprosto stejně, a to tak, že si je naprosto jistý, že se objevit nemůže. Nakonec připouští i to, že Alexandr K. je „uklizený“ a že už ho nikdy nikdo nenajde. Zcela konkrétně se v tomto směru vyjádřil *„nikdy v životě ho ani nikde nikdo nenajde, to*

neexistuje, když to řeknu blbě, tak jsem ho spláchl do kanálu“. Podle státního zástupce se tedy v podstatě opakovaně vyjadřuje v tom směru, že mu nikdo nikdy nic nedokázal a ani nedokáže, a pokud jde o možnost likvidace těla člověka způsobem, jakým měl být likvidován Alexandr K., pak se k tomu obžalovaný vyjadřuje zcela jednoznačně, včetně toho, že tělo se hodí do sudu, rozpustí, vyleje do kanálu, přičemž je schopen tento postup zopakovat. Baví se i o konkrétní velikosti plastového sudu, do kterého se osoba vejde (nutno podotknout, že takový sud, včetně velikosti obsahu, byl skutečně nalezen v bytě obžalovaného v baru x x x). Rozebírá i chemikálie, které by k tomu byly použity. Toto odpovídá skutečností, které popsal i Lukáš H. Odvolatel dále zdůraznil, že je třeba vidět, že ve věci působili agenti dva, přičemž první z nich nikdy sám na Alexandra K. řeč nezavedl a informace k němu uváděl pouze obžalovaný N. Ten sám od sebe při prohlídce nemovitosti v xxx zavedl řeč na skutečnost, že do sudu, který zde má k dispozici, se vejde osoba, s čímž má zkušenosti, dokonce s tím, že už v takovém sudu člověka měl. Tomuto rovněž posléze popisuje jednání s druhým agentem, včetně toho, jakým způsobem byl použit jeden člověk (H.) na úřadě místo K. k napodobení jeho podpisu. Je třeba pečlivě rozlišit, jaké informace podával obžalovaný každému z agentů, když v případě prvního se tento o věc poškozeného K. nezajímal a v souvislosti s tím nelze přistoupit na tvrzení obžalovaného, že se pouze vychloubal a uváděl informace nějakému podvodníkovi, kterého chtěl rovněž podvést. Obžalovaný, pokud jde o informace týkající se zlikvidování těla Alexandra K., uváděl v podstatě tentýž způsob likvidace, který popsal ve své výpovědi Lukáš H. Pokud jde o ono „vychloubání“, jak se snaží prezentovat svá vyjádření v hovorech s agenty obžalovaný, je třeba vidět, že kromě této trestní věci hovoří mimo jiné i o svém předchozím trestním stíhání, včetně konkrétních informací, jako, že předtím, než byla prováděna expertíza, vyměnil pneumatiky na autě, toto vyčistil, jakým způsobem napadl poškozeného J., že jej skutečně odvezl svázaného v kufru auta, jak poškozený tvrdil atd. (viz trestní věci vedená u Okresního soudu v Přerově pod sp.zn. 3 T 18/2003). Nešlo tedy o nějaké vychloubání, ale o popis reálných událostí, kdy je mimo jiné evidentní, že obžalovaný má z minulosti zkušenosti se zahlazováním stop své činnosti. Pokud existuje pochybnost soudu o chování obžalovaného, pak dle státního zástupce lze k věci vyslechnout agenty, kteří s ním jednali, aby se vyjádřili i k neverbální komunikaci, tedy k tomu, jak se obžalovaný choval, jakými gesty doprovázel svá vyjádření, jak lze zlikvidovat jím popisovaným způsobem člověka, jak obžalovaný reagoval na schůzky s druhým agentem, které se týkaly poškozeného K. Odvolatel poukázal na to, že soud uvedl, že svědky Lukáše H. a Roberta M. pokládá za značně nevěrohodné, když Robert M. byl navíc v minulosti odsouzen za násilné jednání vůči K. a jeho podíl na celé věci dosud není dle soudu věrohodně prokázán. Soud při jeho hodnocení poukazuje i na to, že se v podstatných věcech Robert M. rozchází s původní výpovědí H. v řízení ve věci Okresního soudu v Olomouci sp.zn.

2 T 108/2010 (přitom je ovšem zřejmé, že ani svědkyně H. neuváděla všechny rozhodné skutečnosti, a i proto v současné době využila svého práva a odmítla k věci vypovídat). Dále soud Roberta M. hodnotí jako hlavního pachatele v původní věci, který ji od počátku naplánoval a realizoval. Osobu obžalovaného N. hodnotí spíš jako pomocníka či vykonavatele vůle Roberta M. Podle soudu není pak logické, aby obžalovaný N. sám o vlastním uvážení během poměrně krátké chvíle od zadržení K. tohoto zavraždil, a to bez většího motivu. K této argumentaci nalézacího soudu uvádí státní zástupce, že při prověřování tvrzení Lukáše H. byla zvažována i účast Roberta M. Nicméně z žádných provedených důkazů, ani z úkonů provedených ve smyslu § 88 tr. ř. a § 158d tr. ř. nevyplývaly skutečnosti, které by, na rozdíl od obžalovaného N., svědčily o účasti Roberta M. na usmrcení Alexandra K. Naopak M. potřeboval ověřený podpis poškozeného K. na kupní smlouvě týkající se bytu na ulici xxx v xxx. V návaznosti na hodnocení Roberta M. nalézacím soudem uvádí odvolatel, že souhlasí, že nelze za pravdivou pokládat tu část výpovědi jmenovaného, v níž hovoří o své

osobě, zejména pokud jde o užívání drog a drogovou trestnou činnost. Nicméně ve vztahu ke skutečnostem, které uváděl Lukáš H. ohledně zmizení a následné likvidace poškozeného K., má odvolatel za to, že tyto informace lze pokládat za pravdivé. Navíc Lukáš H. zcela logicky uvádí, že tyto informace se dozvěděl již v letech 2008, 2009, kdy došlo ke zmizení K. a podpisům kupní smlouvy. Pokud jde o stopy, kdy je poukazováno, že již v roce 2009 byla v původní trestní věci provedena domovní prohlídka v nemovitosti na ulici xxx, se zaměřením na hledání krevních stop, a tyto zde nebyly nalezeny, není od věci poukázat na to, že Kristýna H. zmizení K. oznámila až s mnohaměsíčním odstupem, v podstatě poté, co začala zjišťovat, jak je to s jeho podpisem na kupní smlouvě. V té době už, jak plyne z výpovědi M. i H. (ten to uvádí až v této trestní věci), celá nemovitost byla pečlivě vyčištěna a věci poškozeného K. odvezeny, případně spáleny. Pak samozřejmě nebylo možno stopy nalézt. Ve vztahu k časovému zařazení, kdy mělo dojít k odstranění těla poškozeného K., došlo naopak k upřesnění doby, kdy k tomu mělo dojít. V původní trestní věci bylo vycházeno z toho, že k odvezení poškozeného K. z jeho bytu mělo dojít v přesně nezjištěnou dobu měsíce srpna 2008, nicméně svědci nebyli schopni tuto dobu upřesnit, vyjma toho, že šlo o letní měsíce. V této souvislosti jde rovněž o novou informaci ze strany Lukáše H., kdy tento hovořil o poleptání nohy obžalovaného v souvislosti s likvidací těla poškozeného K. Teprve při prověřování uvedené informace bylo zjištěno, že obžalovaný byl skutečně ošetřen dne 7.7.2008 (opravdu pro poleptání nohy louhem), tudíž k odvezení K. a jeho likvidaci muselo dojít před tímto datem. Skutečnosti uvedené Lukášem H. byly potvrzeny dalším prověřováním a nelze jeho výpověď vyhodnotit jako zcela nevěrohodnou. Navíc se jedná oproti předchozí trestní věci o zcela nové skutečnosti, které do sebe naprosto logicky zapadají, přičemž nelze rozhodně pominout informace, které ke zmizení K. uváděl agentovi opakovaně obžalovaný. V dané souvislosti si klade odvolatel otázku, jak, snad kromě plného přiznání, lze lépe vyjádřit, že poškozený není a je mrtev, než popis likvidace jeho těla s tím, že bylo rozpuštěno v sudu a následně spláchnuto do kanálu. Pokud by snad měl být rozpor v tom, že M. hovoří i o likvidaci obsahu dalšího sudu obžalovaným N. v xxx, tento o tomto hovoří v souvislosti s likvidací varny pervitinu, která měla být v prostorách xxx v době před nástupem obžalovaného N. do výkonu trestu. Jestliže obžalovaný N. tvrdí, že s výrobou pervitinu nemá nic společného, tak státní zástupce poukázal na to, že od roku 2004 je pátráno po osobě Romana W. (k čemuž lze vyžádat příslušný pátrací svazek), přičemž bylo zjištěno, že v roce 2004 se nezvěstný Roman W. zdržoval právě u obžalovaného Michala N. v prostorách nad barem xxx, kde rovněž probíhalo „vaření pervitinu“. I Roman W. je následně, od roku 2004, nezvěstný a naposledy byl jeho výskyt zaznamenán na uvedeném místě a v souvislosti s výrobou pervitinu. K tomu poukázal státní zástupce na sdělení tehdejší družky Romana W., které je obsaženo ve spisovém materiálu, který lze soudu předložit a tuto osobu je možno vyslechnout. I tyto zjištěné skutečnosti potvrzují informace uváděné Robertem M., tedy likvidaci obsahu sudu v prostorách xxx před nástupem obžalovaného do výkonu trestu, a to, že zde byla varna pervitinu. Osoba „vařiče“ je od roku 2004 rovněž nezvěstná. Státní zástupce uvádí, že k těmto skutečnostem předkládá sdělení Michala K. formou e-mailu, včetně záznamu Policie ČR ze dne 2.7.2020, č.j. KRPM 86790/ČJ-2019. Odvolatel vyslovuje přesvědčení, že motiv jednání obžalovaného je třeba hodnotit i v souvislosti s tím, že poškozený K. byl rozhodně agresivní, a to jak fyzicky, tak slovně. To vyplývá z výpovědí všech svědků, kteří měli možnost se s K. poznat. O tom, že se choval agresivně i poté, co byl přivezen do baru xxx, není také pochyb. Jinak by zřejmě nebylo třeba držet jej připoutaného k topení. O jeho slovní agresi hovořila jak svědkyně H. i v minulé trestní věci, tak Robert M. Podle odvolatele je v daném směru nutno vidět, že obžalovaný není osobou, která by si takové jednání nechala líbit, což by neodpovídalo struktuře jeho osobnosti, s jeho narušenými interpersonálními vztahy, vztahovačností, impulsivitou, tím, že je egocentrický, má

potřebu až předvádět se, málo kontroluje své emoce. Odpovídá tomu i jeho reakce na to, proč K. zlikvidovali, když to byla jen „socka“, „feták“, a dalo se s ním vždycky domluvit. Na to obžalovaný reagoval tak, že „právě nedalo“ s tím, že tam byla zpětná vazba a bylo to úplně všechno špatně. I z výpovědi svědků v trestních řízeních proti obžalovanému vedených plyne, že obžalovaný používal fyzické násilí jako běžnou formu řešení situací. V petitu opravného prostředku uvedl státní zástupce, že podle jeho mínění nejsou za dané důkazní situace podmínky pro postup ve smyslu § 226 písm. a) tr. ř., a proto by měl odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. ř. zrušit napadený rozsudek a věc vrátit soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Přílohou tohoto opravného prostředku je jednak přepis hovoru obžalovaného vedeného s agentem policie, dále úřední záznam sepsaný policistou Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, 2.7.2020, ohledně osobní schůzky s osobou Michael K., dále kopie e-mailu zaslaného Policii ČR jmenovaným Michael K. a konečně úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný policisty Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, dne 2.8.2019 s Monikou P..

4. Výše rozvedený opravný prostředek byl dále doplněn podáním ze dne 22.7.2020, v jehož rámci státní zástupce uvedl, že podané odvolání doplňuje s tím, aby odvolací soud ve smyslu ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř. provedl v rámci odvolacího řízení jednak osobní výslech agentů označených VO-0147 a VO-0083, kteří v předmětné trestní věci působili, aby se tito mimo jiné vyjádřili i k chování obžalovaného při jednání s nimi, zejména pokud se týká otázek jeho neverbální komunikace, jakými gesty doprovázel svá vyjádření o možnostech zlikvidování jím popisovaným způsobem těla člověka, jak reagoval na dotazy týkající se poškozeného K. atd. Stejně tak aby se vyjádřili ke skutečnostem, jakým způsobem se obžalovaný vyjadřoval ke svému předchozímu trestnímu stíhání, kdy byl rovněž zproštěn obžaloby a je zřejmé, že i v této trestní věci měl zahlazovat stopy. Dále pak navrhl státní zástupce provedení výslechu Michaela K., nar. xxx, ke skutečnostem obsaženým ve výše uvedeném e-mailu a v úředním záznamu ze dne 2.7.2020.
5. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci v rámci veřejného zasedání konaného před odvolacím soudem setrval na výše rozvedeném opravném prostředku, když zdůraznil jeho podstatné body. Zejména akcentoval, že nelze souhlasit s tvrzením soudu prvního stupně, že se důkazní situace oproti trestní věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 2 T 108/2010 nikterak podstatně nezměnila. Poukázal na to, že informace, které ventiloval obžalovaný N. při rozhovorech s policejními agenty, se v určitých momentech kryjí s informacemi, které vyplynuly z výpovědi svědka Lukáše H. Zdůraznil také, že není reálně představitelné, aby poškozený K. byl naživu, když z provedeného dokazování vyplynulo, že svědek M. měl k dispozici originál jeho občanského průkazu. Akcentoval to, co uváděl obžalovaný N. při rozhovorech s policejními agenty, zejména stran možností likvidace těla, toho, že s podobným způsobem likvidace těla již má své zkušenosti, i jeho připravenosti podílet se na případné likvidaci dalšího těla. Státní zástupce pak, ve shodě s tím, co bylo uvedeno v písemně podaném odvolání, navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc aby byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
6. Obžalovaný N. zaslal odvolacímu soudu prostřednictvím jednoho ze svých dvou obhájců Mgr. Macha vyjádření k odvolání státního zástupce. V něm uvedl, že podané odvolání je z velké části vyjádřením jiného názoru na provedené důkazy, než jak postupoval krajský soud. Státní zástupce nalézacímu soudu nevytýká, že by snad některé důkazy opomenul, přehlédl, některé nepatřičně akcentoval oproti jiným, případně, že by se v rámci hodnocení těchto důkazů dopustil nějakých chyb co do logických závěrů a skutkových zjištění z provedených důkazů vyplývajících. Jinak řečeno, státní zástupce má pouze jiný názor na celou věc, když je přesvědčen o vině obžalovaného a vytýká krajskému soudu, že ten na základě provedeného

dokazování dospěl k závěru, že se nestal skutek, pro který je obžalovaný stíhán. Obžalovaný zdůraznil, že on pokládá napadený rozsudek za věcně správný a má za to, že je v něm ctěna zásada „v pochybnostech ve prospěch“. Soudy mají rozhodovat na základě důkazů a nikoliv na základě nějakého přesvědčení. Obžalovaný akcentoval, že krajský soud provedl veškeré důkazy shromážděné v přípravném řízení, provedl i důkazy další, které se objevily až v řízení před soudem. Všechny tyto důkazy řádně vyhodnotil, a to jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech, a nelze mu v tomto směru vytýkat žádné pochybení. Soud navíc měl poměrně jedinečnou zkušenost, když předseda senátu soudil již pravomocně skončenou věc (Okresní soud v Olomouci sp.zn. 2 T 108/2010) a jak zkonstatoval v odůvodnění napadeného rozsudku (bod 48), důkazní situace se oproti původnímu šetření v letech 2009-2012 příliš nezměnila. Obžalovaný konstatuje, že je toho názoru, že totéž lze uvést poté, co se seznámil s obsahem podaného odvolání ze strany státního zástupce, přílohami k tomuto odvolání a důkazními návrhy. Uvedl, že aniž by chtěl předjímat skutková zjištění, ke kterým je možno z navrhovaných „nových“ důkazů přispět, troufá si tvrdit, že nic z toho, co státní zástupce navrhuje k doplnění dokazování, nemůže změnit základní a pro věc rozhodující skutková zjištění a základní skutkové závěry, ke kterým dospěl již krajský soud a které při respektování základních zásad trestního řízení zůstávají i nadále neměnné. Výslovně navrhl zamítnutí návrhu na doplnění dokazování, neboť je zřejmé, že tyto důkazy nemohou přinést pro věc nová zjištění. Tyto důkazy možná nějakým způsobem souvisí s jeho osobou, ale nic nevypovídají o skutku, pro který je stíhán. Ve vztahu k návrhu na výslech policejních agentů poukázal pouze na to, jak celá „provokace“ dopadla, tedy že rozhodně neplánoval zrealizovat agentem navrhovanou likvidaci třetí osoby. Obžalovaný uvedl, že mu přijde značně nezvyklé, že by se agenti jako svědci měli vyjadřovat k tomu, jak se choval, co se neverbální komunikace týká, jaká používal gesta apod. Uvedl, že se domnívá, že dostatečně vysvětlil, že tak jako oni „hráli svou hru“, tak i on ve vztahu k nim vystupoval se zájmem dostat se ke slíbeným penězům uloženým na účtu, resp. k odměně z těchto peněz. S ohledem na výše uvedené pak navrhl, aby odvolání státního zástupce bylo podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto.

7. Obhájce obžalovaného u veřejného zasedání konaného před odvolacím soudem rozvedl argumentaci uvedenou v písemně podaném vyjádření, když akcentoval její podstatné body. Shodně s písemným vyjádřením navrhl, aby odvolání státního zástupce bylo zamítnuto jako nedůvodné.
8. Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací především konstatuje, že shora naznačený opravný prostředek byl podán osobou k jeho podání oprávněnou (§ 246 odst. 1 písm. a/ tr. ř.). Při podání tohoto opravného prostředku byla respektována lhůta naznačená v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. Rovněž tak lze po přezkoumání obsahu opravného prostředku konstatovat, že tento splňuje náležitosti obsahu odvolání ve smyslu ustanovení § 249 odst. 1, odst. 2 tr. ř. ve znění zákona č. 265/2001 Sb. Z obsahu podaného opravného prostředku je zřejmé, že je podáván v neprospěch obžalovaného do zprošťujícího výroku napadeného rozsudku (když žádný jiný výrok napadený rozsudek neobsahuje).
9. Odvolací soud tedy z podnětu zmíněného opravného prostředku přezkoumal, podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř., zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno. Nicméně s ohledem na to, co již bylo výše konstatováno stran obsahu podaného opravného prostředku, který je prioritně zaměřen do výroku o vině (kterým zprošťující výrok samozřejmě je), nebyla přezkumná činnost odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 254 odst. 3 tr. ř. nikterak omezena. Jak již odvolací soud shora zmínil, napadený rozsudek ovšem, kromě výroku o zproštění obžalovaného Michala N. podané obžaloby, žádný další výrok neobsahuje.

10. Po přezkoumání napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, musí především odvolací soud konstatovat, že řízení, ani rozsudek samotný, netrpí žádnými závažnými procesními vadami, tedy takovými, které by odůvodňovaly postup ve smyslu ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř. V tomto řízení byla dodržena všechna stěžejní ustanovení trestního řádu, zejména ta, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu, ustanovení týkající se zahájení trestního stíhání a seznámení se spisem. Obžaloba byla podána pro skutek, který je předmětem usnesení o zahájení trestního stíhání a byla tedy zachována i totožnost skutku. Důkazy, které byly v tomto řízení provedeny, byly, až na důkazy mající charakter úkonů neodkladných či neopakovatelných, realizovány až po zahájení trestního stíhání a jedná se tedy z tohoto úhlu pohledu o důkazy procesně relevantní. Pominout rovněž nelze, že obžalovaný měl od samého počátku trestního řízení obhájce, a tudíž nedošlo ke zkrácení jeho práv na obhajobu. Ani v tomto smyslu nelze činnosti soudu prvního stupně ničeho vytknout.
11. Stejně tak má odvolací soud za to, že soudu prvního stupně nelze vytknout porušení podmínek § 2 odst. 5 tr. ř., pokud jde o množství v této věci provedených důkazů. V dané souvislosti předně poukazuje odvolací soud na skutečnost, že z protokolu o hlavním líčení, konaném před nalézacím soudem dne 16.6.2020 (srovnej především č.l. 1561 versa), plyne, že intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, uvedla, že nemá další důkazní návrhy (viz formulace „KSZ bez důkazních návrhů“). Podle přesvědčení odvolacího soudu zjevně v reakci na zprošťující výrok napadeného rozsudku byly ze strany státního zástupce až v průběhu odvolacího řízení uplatněny návrhy na doplnění dokazování. V rámci písemného podání, které již bylo shora zmíněno, se státní zástupce domáhal toho, aby dokazování bylo doplněno jednak osobním výslechem policejních agentů označených VO-0147 a VO-0083 k tomu, aby se tito mimo jiné vyjádřili i k chování obžalovaného při jednání s nimi, zejména pokud se týče jeho neverbální komunikace, k tomu, jakými gesty doprovázel svá vyjádření o možnostech zlikvidování jím popisovaným způsobem těla člověka, jak reagoval na dotazy týkající se poškozeného K. apod. Stejně tak se tito agenti měli vyjádřit ke skutečnostem, jakým způsobem se obžalovaný vyjadřoval ke svému předchozímu trestnímu stíhání, v němž byl rovněž zproštěn obžaloby, přičemž dle státního zástupce je zřejmé, že i v této trestní věci měl zahazovat stopy. Dále se pak státní zástupce domáhal provedení výslechu Michaela K., nar. xxx, ke skutečnostem naznačeným jednak v e-mailu, který jmenovaný dne 28.6.2020 zaslal policii a dále pak tomu, co uvedl v úředním záznamu ze dne 2.7.2020. V průběhu veřejného zasedání pak intervenující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci navrhl, aby odvolací soud doplnil dokazování přehráním audiozáznamu rozhovoru agenta Policie ČR s obžalovaným N., jehož přepis je zachycen na č.l. 1218-1224.
12. Odvolací soud je nicméně toho názoru, že doplnění dokazování ve výše naznačeném směru není potřebné.
13. Předně je třeba znovu poukázat na skutečnost, že intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Ostravě, pobočka v Olomouci, v průběhu hlavního líčení, v němž byl posléze vyhlášen napadený rozsudek, výslovně deklarovala, že nemá dalších doplňujících důkazních návrhů. Návrhy, které byly uplatněny v průběhu odvolacího řízení, jsou tedy zjevně reakcí na to, že soud prvního stupně rozhodl zprošťujícím rozsudkem. Navíc je podle mínění odvolacího soudu zřejmé, s ohledem na charakter důkazů, jejichž provedení je navrhováno (zejména výslech agentů policie, příp. přehrání audiozáznamu rozhovoru mezi jedním z policejních agentů a obžalovaným, přičemž doslovný přepis tohoto hovoru spisový materiál obsahuje a byl jím proveden důkaz), že motivací ze strany státního zástupce k provedení jím navrhovaných důkazů není jeho přesvědčení, že by zmíněné důkazy měly odhalit nové, doposud neobjasněné, skutečnosti. Je zjevné, že státní zástupce se případným provedením zmíněných důkazů snaží toliko změnit náhled odvolacího soudu na hodnocení prakticky

totožných důkazů (až na osobní výslech osoby Michaela K.) ze strany soudu prvního stupně. Již na tomto místě musí odvolací soud konstatovat (když tuto úvahu rozvede podrobněji níže), že podle jeho přesvědčení je ovšem hodnocení důkazů soudem prvního stupně konformní s podmínkami § 2 odst. 6 tr. ř.

14. Ve vztahu k jednotlivým konkrétním navrhovaným důkazům konstatuje odvolací soud, že předně nepokládá za potřebný osobní výslech agentů policie označených VO-0147 a VO-0083. Samotný státní zástupce totiž v rámci návrhu na provedení tohoto důkazu uvádí, že zmiňovaní agenti by se neměli vyjadřovat k obsahu hovorů, které s obžalovaným vedli, ale k tomu, jaká byla nonverbální komunikace obžalovaného, jakými gesty doprovázel svá vyjádření o možnostech zlikvidování těla člověka, případně jak reagoval na dotazy týkající se poškozeného K., či svého počínání v jiné trestní věci (v níž byl ovšem obžaloby zproštěn). V této souvislosti nemůže odvolací soud nepoukázat na to, že obsah jednotlivých hovorů vedených mezi oběma agenty Policie ČR a obžalovaným je předně zachycen na DVD-R nosiči, jež je obsahem spisu (č.l. 1183). Stejně tak jsou zmiňované hovory doslovně, a to je třeba zdůraznit, přepsány v písemné podobě a tvoří součást spisového materiálu (srovnej č.l. 1186-1224). Z protokolu o hlavním líčení konaném před nalézacím soudem dne 2.6.2020 (viz č.l. 1506) pak vyplývá, že přepisy těchto rozhovorů byly k důkazu provedeny, a to v režimu ustanovení § 213 odst. 1 tr. ř. Je tedy zjevné, že soud prvního stupně byl před vynesením napadeného rozsudku bez jakýchkoliv pochybností seznámen s obsahem hovorů, které byly vedeny oběma agenty Policie ČR s obžalovaným. Odvolací soud k tomu podotýká, že v rámci přípravy veřejného zasedání se rovněž seznámil s obsahem těchto hovorů, a to včetně přehrání výše naznačeného DVD-R nosiče. Jak již bylo shora zmíněno, státní zástupce se domáhá provedení výslechu obou policejních agentů nikoliv proto, aby ozřejmili obsah hovorů, které vedli s obžalovaným, ale aby, lapidárně řečeno, osvětlili nonverbální komunikaci obžalovaného při těchto hovorech. V této souvislosti odvolací soud, aniž by pochopitelně jakkoliv předjímal případný obsah výpovědi obou agentů policie, konstatuje, že podle jeho přesvědčení by případné výpovědi obou policejních agentů k tomu, jaká byla nonverbální komunikace obžalovaného při jejich vzájemných setkáních, jakými gesty případně doprovázel svá vyjádření ohledně případné možnosti likvidace lidského těla, nemohla nikterak zvrátit obsahové vyznění hovorů tak, jak jsou zachyceny ať už na opakovaně zmiňovaném DVD-R nosiči či v jejich prepisech ve výše zmiňované části spisového materiálu. Sama skutečnost, že se obžalovaný případně v rámci nějakého hovoru směje, případně provází svá verbální vyjádření jakoukoliv gestikulací, podle nejhlubšího přesvědčení odvolacího soudu nikterak nemůže zvrátit obsah zmiňovaných hovorů. Navíc ještě odvolací soud nemůže nepoukázat na skutečnost, že nejméně v některých prepisech vedených hovorů jsou zachyceny i nonverbální projevy (srovnej kupř. prepis hovoru na č.l. 1214). Zmíněný prepis obsahuje formulaci „N.: *smích*“. Je tedy zjevné, že nejméně v některých prepisech hovorů vedených policejními agenty s obžalovaným jsou zachyceny i nonverbální projevy obžalovaného. Z těchto důvodů tedy nepokládá odvolací soud za potřebný osobní výslech ani jednoho z agentů Policie ČR. Prakticky z totožných důvodů pak má odvolací soud za to, že není třeba doplňovat dokazování přehráním hovoru mezi jedním z policejních agentů a obžalovaným ze dne 27.6.2019, jehož prepis je zachycen na č.l. 1218-1224 spisového materiálu. Jak již odvolací soud zmínil, prepis tohoto rozhovoru byl proveden k důkazu v rámci hlavního líčení konaného před nalézacím soudem a odvolací soud se s jeho obsahem seznámil v rámci přípravy veřejného zasedání. Opětovně třeba zdůraznit, že po obsahové stránce je jak z výše zmiňovaného DVD-R nosiče, tak z prepisu tohoto hovoru, zcela zřejmé, o čem byl hovor mezi agentem policie a obžalovaným dne 27.6.2019 veden. V průběhu tohoto hovoru obžalovaný popisuje agentu policie, jakým způsobem může být provedena likvidace lidského těla v sudu s kyselinou s tím, že vzniklý obsah bude následně pumpovat do vodovodního řádu. Odvolací soud na tomto místě svého rozhodnutí konstatuje, že se k obsahu tohoto hovoru

a k dalším konsekvencím, které zmiňovaný rozhovor má s dalšími ve věci provedenými důkazy, vyjádří v další části odůvodnění tohoto rozhodnutí.

15. Státní zástupce se konečně domáhal doplnění dokazování osobním výsledkem Michaela K., nar. xxx. Jak již bylo výše zmíněno, jmenovaný zaslal dne 28.6.2020 Policii ČR e-mail (srovnej č.l. 1603), v němž jednak vyjadřuje svůj osobní názor na osobu obžalovaného, kterého označuje jako „*zřůdu*“, a dále pak uvádí, že podle jeho přesvědčení tělo či těla, jichž se měl (obžalovaný) zbavit, jsou zazděna v podlahách či ve stěnách na pozemku xxx v xxx příp. spálená v peci. V tomto e-mailu také uvádí, že by „*to rozhodně típoval i na jeho bývalého psa Leona*“. Spisový materiál pak obsahuje listinu nazvanou „Úřední záznam o kontaktu s osobou Michael K.“ (č.l. 1601). Z této listiny se podává, že dne 30.6.2020 proběhla osobní schůzka policisty označeného toliko služebním číslem s Michaelem K. Posledně jmenovaný, podle obsahu zmiňovaného úředního záznamu, především vyjádřil své osobní hodnocení obžalovaného Michala N., kterého označil výrazy „*bitkař*“ a „*násilník*“. Stejně tak k němu uvedl, že v kritickou dobu byl drogově závislým. Dále pak jmenovaný K. hovořil o tom, že v prostorách baru xxx bydlel jistý „*Windows*“, který měl pro obžalovaného N. vařit pervitin. Onen „*Windows*“ měl bydlet v prvním patře nad prostorami baru xxx v období od měsíce července 2002 do roku 2004. Michael K. uvedl, že osobu „*Windows*“ několikrát viděl a bavil se s ní. Odvolací soud ovšem musí konstatovat, že z obsahu tohoto úředního záznamu však nevyplývá, že by Michael K. uvedl, byť jen sebemenší informaci ke skutkovému ději, který je uveden v podané obžalobě. Ve výše zmíněném e-mailu dokonce Michael K. uvádí informace (být zjevně nikterak podložené) v tom smyslu, že tělo či těla, jichž se měl obžalovaný N. zbavit, jsou zazděna v objektu na adrese xxx v xxx, případně spálena v peci. Uvádí tedy zcela jiný způsob likvidace těla či těl ze strany obžalovaného, než je popsán v podané obžalobě. Ze všech těchto důvodů má tedy odvolací soud za to, že ani výslech osoby Michaela K. v procesním postavení svědka by nemohl přinést žádných informací k objasnění skutkového děje uvedeného v obžalobě. Odvolací soud ještě cítí povinnost konstatovat, že je mu pochopitelně zřejmý důvod, proč by měl být zmiňovaný Michael K. vyslechnut. Jak totiž vyplývá z úředního záznamu o podání vysvětlení sepsaného dne 2.8.2019 s Monikou P. (viz č.l. 1604), jmenovaná hovořila o tom, že byla v období let 2000-2004 přítelkyní Romana W., což je osoba označovaná přezdívkou „*Windows*“. Ze zmiňovaného úředního záznamu vyplývá, že Monika P. uvedla, že Romana W., který je, dle jejího tvrzení, otcem jejích dvou nezletilých dětí, navštívila někdy v průběhu roku 2003. Jmenovaný v té době pobýval v objektu, kde je umístěn bar xxx. Monika P. v rámci tohoto úředního záznamu také uvedla, že jí Roman W. v rámci zmiňované návštěvy zavedl do místnosti, která byla vybavena přístroji, které slouží k výrobě pervitinu. Navíc po ní chtěl, aby mu v lékárně zakoupila 20 balení léku Modafen. Uvedla také, že naposledy viděla Romana W. dne 30.7.2004 a od té doby nemá o jeho pobytu žádných informací, když použila formulaci „*od té doby se po něm slehla zem*“. Tyto informace je zcela zjevně třeba dát do souvislosti s tou pasáží v odůvodnění odvolání státního zástupce, v níž je argumentováno tím, že Roman W. je od roku 2004 nezvěstný, přičemž naposledy byl jeho výskyt zaznamenán v prostorách baru xxx v souvislosti s výrobou pervitinu. Odvolací soud v této souvislosti poukazuje na skutečnost, že státní zástupce se velmi pravděpodobně touto konstrukcí snaží podpořit verzi v tom smyslu, že na zmizení Romana W. má podíl obžalovaný Michal N. Je třeba ovšem v této souvislosti konstatovat, že trestní stíhání obžalovaného N. pro jakýkoliv trestný čin související at' již s fyzickým atakem vůči osobě Romana W. či jakoukoliv jinou trestnou činností namířenou vůči osobě posledně jmenovaného, nebylo nikdy zahájeno. Podle mínění odvolacího soudu tady nelze z informací, které vplynuly z úředního záznamu o podání vysvětlení sepsaného se zmiňovanou Monikou P. dovozovat jakékoliv skutečnosti, které by mohly prokazovat skutkový děj popsáný v podané obžalobě

v této trestní věci. Proto je tedy odvolací soud přesvědčen, že není třeba Michaela K. v yslýchat v procesním postavení svědka.

16. Odvolací soud tedy tuto pasáž svého rozhodnutí uzavírá konstatováním, že z důvodů, které shora rozebral, dospěl k závěru, že dokazování ve směru naznačeném státním zástupcem nepokládá za potřebné.
17. Jak se podává z odůvodnění opravného prostředku státního zástupce, tento je zaměřen do výroku, kterým byl obžalovaný Michal N. zproštěn podané obžaloby, když stěžejními námitkami odvolatele tak, jak jsou rozvedeny v odůvodnění podaného odvolání, je jeho tvrzení, že nalézací soud fakticky nesprávně vyhodnotil ve věci provedené důkazy.
18. V souvislosti s takto koncipovaným opravným prostředkem musí ovšem odvolací soud v obecné rovině uvést, že v postupu orgánů činných v trestním řízení, který je naznačen v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materie k němu se vztahující. Navíc je nutno poukázat na skutečnost, že ustálená soudní praxe i konstantní judikatura stojí na stanovisku, že dokonce ani za situace, pokud není skutečný stav věci správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nalézací soud nevyhodnotil správně důkazy ve věci provedené, může odvolací soud toliko upozornit soud prvního stupně, ve kterých směrech má být řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat. Zásadně však nesmí k samotnému způsobu hodnocení důkazů nalézacím soudem udělovat tomuto soudu jakékoliv závazné pokyny. Stejně tak je nutno zdůraznit, že ve stávající trestněprávní teorii i praxi platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř., tedy že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu přicházejícím výsledkem. Navíc je nutno zdůraznit, že zákonodárce novelou zákona o trestním řízení soudním (trestní řád), zákonem č. 265/2001 Sb., poměrně výrazným způsobem omezil možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů nalézacím soudem, když v ustanovení § 263 odst. 7 tr. ř. deklaroval, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně, s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl. Koneckonců i konstantní judikatura Ústavního soudu stojí na stanovisku, že zasahovat do hodnocení důkazů soudem prvního stupně lze pouze tehdy, pokud je takovéto hodnocení v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů (srovnej kupř. III. ÚS 177/04, I. ÚS 608/06 či I. ÚS 2037/19).
19. Lze tedy říci, že odvolací soud může, pokud se týče hodnotící činnosti soudu prvního stupně, přezkoumávat a následně případně vytýkat tomuto soudu vady, spočívající toliko v tom, pokud nalézací soud provede některý důkaz, který posléze nehodnotí, nebo pokud naopak neprovede některý z hodnocených důkazů, popřípadě pokud je hodnocení provedených důkazů nalézacím soudem v extrémním rozporu s obsahem těchto důkazů.
20. Budou-li výše uvedené teoretické premisy vztaženy na trestní věc obžalovaného Michala N., potom odvolací soud musí konstatovat, že podle jeho přesvědčení nalézací soud mantinely ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. respektoval. O správnosti tohoto závěru svědčí obsáhlé hodnotící pasáže napadeného rozsudku, vtělené zejména do bodů 43-50, 51-58, 60-61 a 63-66 odůvodnění. V těchto pasážích se podle přesvědčení odvolacího soudu krajský soud podrobně, přesvědčivě a především v logickém souladu s obsahem jednotlivých provedených

důkazů vypořádal s danou důkazní situací. Pokud na základě vyhodnocení ve věci provedených důkazů dospěl k závěru, explicitně ventilovanému v bodě 63 odůvodnění napadeného rozsudku, v tom smyslu, že i po provedeném dokazování existují stále důvodné pochybnosti o tom, zda se vůbec stal zločin vraždy (rozuměj vraždy poškozeného Alexandra K. obžalovaným Michalem N. – *pozn. odvolacího soudu*), potom proti takto formulovanému závěru nelze mít, alespoň dle přesvědčení odvolacího soudu, žádných výhrad. Z výše zmíněných pasáží odůvodnění napadeného rozsudku zřetelně vyplývá, že krajský soud neopomenul při svých hodnotících úvahách přihlídnout k žádnému z důkazů, které byly v této věci provedeny. Jeho hodnocení nelze označit za selektivní. Stejně tak není hodnocení provedených důkazů ze strany soudu prvního stupně zatíženo vadou tzv. opomenutých důkazů. Koneckonců v tomto směru nejsou ani formulovány odvolací námitky ze strany státního zástupce. Soud prvního stupně se v rámci svých hodnotících úvah zejména neopomněl vyjádřit k charakteru a významu svědeckých výpovědí, které jsou dle státního zástupce pro usvědčení obžalovaného N. ze spáchání jednání popsáno v podané obžalobě klíčové, tedy výpovědi svědků Lukáše H. a Roberta M. Odvolací soud již na tomto místě odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že akceptuje závěr soudu prvního stupně v tom smyslu, že z důvodů, které nalézací soud v příslušných pasážích odůvodnění napadeného rozsudku rozvedl, jsou jak svědek Lukáš H., tak svědek Robert M. svědky nevěrohodnými. Správně také soud prvního stupně poukázal na rozpory, které se objevily jak ve výpovědích posledně jmenovaných svědků, tak i na rozpory, které byly zjištěny mezi výpovědi především svědka M. a dalších ve věci vyslechnutých svědků (svědkové Radim Č., Martin M., Michal T. či Michaela C.). Pokud jde o vyznění hovorů, které vedl obžalovaný Michal N. s oběma agenty Policie ČR, pak ani této problematice se krajský soud neopomněl věnovat. Odvolací soud souhlasí se závěry vtělenými do bodu 57 odůvodnění napadeného rozsudku, kde soud prvního stupně, a dlužno dodat, že zcela v souladu s obsahem spisového materiálu, konstatuje, že je sice pravdou, že obžalovaný N. v rozhovoru s jedním z policejních agentů použil formulaci „*když to řeknu blbě, tak jsem ho spláchl do kanálu*“. Na druhé straně soud prvního stupně zcela správně dává tuto větu do souvislosti s neoddiskutovatelným faktem, že prakticky bezprostředně po zadržení obžalovaného N. byla provedena prohlídka prostor jak samotného baru xxx, tak především prostorů k němu přináležejících, ve kterých měl obžalovaný, dle obsahu hovorů vedených s policejním agentem, následujícího dne realizovat likvidaci lidského těla rozpuštěním v sudu s žíravinou. Při této prohlídce však žádné věci (vyjma jednoho čistého plastového sudu), které by mohly sloužit k takovéto aktivitě, nalezeny nebyly. Správně soud prvního stupně zdůrazňuje, že zejména nebyla nalezena žádná žíravina, tedy louh či kyselina. V této souvislosti pak odvolací soud nemůže nepoukázat na úřední záznam ze dne 6.2.2018 (č.l. 13-14). Z jeho obsahu vyplývá, že policisté Policie ČR, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, uskutečnili schůzku se znalci z oddělení chemie, antropologie a speciální biologie, jejímž cílem bylo zjistit účinek louhu na biologický materiál, konkrétně lidské tělo, v závislosti na koncentraci a množství louhu, hmotnosti těla a času působení louhu na lidské tělo. Znalcům byla předestřena situace spočívající v tom, že mělo dojít k rozpuštění lidského těla v louhu s tím, že by tělo mělo být uloženo v sudu o objemu 200 litrů a následně zalito louhem o cca 50% koncentraci. Podle zmiňovaného úředního záznamu znalci sdělili, že při předpokládané váze lidského těla 100 kg vloženého do sudu o objemu 200 l by bylo lze předpokládat, že by mohlo být zalito maximálním množstvím 100 l louhu. V souvislosti s takto specifikovaným množstvím louhu je třeba opětovně poukázat na výsledek prohlídky prostor baru xxx (viz č.l. 182). Při této prohlídce nebylo nalezeno žádné, tím méně tak velké, množství louhu, příp. jiné žíraviny schopné rozpustit lidské tělo. I odvolací soud si tedy musel nutně položit otázku, do jaké míry mýl obžalovaný N. vážně svá vyjádření ventilovaná při rozhovoru s jedním z policejních agentů v tom smyslu, že je připraven k likvidaci lidského těla jeho rozpuštěním v sudu s žíravinou a následným

přečerpáním vzniklé hmoty do odpadu. Odvolací soud podotýká, že při oné zmiňované prohlídce nejenže nebyla nalezena ona potřebná žíravina, ale ani žádná další technologie potřebná k následnému přečerpání vzniklé hmoty do odpadu, tedy nejméně hadice o příslušném průměru a čerpadlo. Navíc i s ohledem na rozměry a především hmotnost onoho plastového sudu tak, jak vyplývá z úředního záznamu na č.l. 1556, je podle mínění odvolacího soudu jen stěží představitelné, že by jeden člověk, tedy v daném případě konkrétně obžalovaný, byl schopen bez pomoci další osoby uložit mrtvolu, tedy bezvládné lidské tělo, do sudu, jehož výše činí 975 mm. Je navíc notorií, kterou netřeba dokazovat, že zmiňovaný plastový sud je poměrně lehký, a tudíž výrazně nestabilní. O to složitější by tedy byla manipulace s bezvládným lidským tělem ve smyslu jeho vsunutí do takového sudu. Odvolací soud akceptuje i závěry nalézacího soudu o prozatím ne zcela přesně vyjasněné roli nejméně svědka Roberta M. v celé záležitosti. V této souvislosti je třeba, podobně jako to činí nalézací soud, odkázat na výpověď Kristýny H., kterou tato v procesním postavení svědkyně realizovala v řízení vedeném proti Michalu N. a Robertu M., které následně vyvrcholilo odsuzujícím rozsudkem Okresního soudu v Olomouci sp.zn. 2 T 108/2010 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ostravě, pobočky v Olomouci sp.zn. 55 To 162/2013. Těmito rozsudky byli oba posledně jmenovaní uznáni vinnými ze spáchání trestného činu omezování osobní svobody, jehož se dopustili právě vůči poškozenému Alexandru K. tím, že jej proti jeho vůli vyvedli z bytu, který tehdy obýval v Olomouci společně s Kristýnou H., převezli do prostor příslušejících baru xxx a tam jej nejméně po dobu dvou dnů drželi proti jeho vůli a minimálně část této doby připoutaného k tělesu ústředního topení. V rámci tohoto řízení totiž Kristýna H. popsala, že se na takovémto jednání vůči poškozenému K. podílel i Robert M., když jmenovaná výslovně uvedla, že viděla, jak N. s M. K. bijí v bytě, který tehdy společně s K. obývala. Odvolací soud také poukazuje na to, že zatímco v onom původním řízení svědek M., tehdy v procesním postavení obžalovaného, popřel, že by kdy Alexandra K. vůbec viděl, pak v nynějším řízení tvrdí naprostý opak a poskytuje informace, kterými se, alespoň dle mínění odvolacího soudu, zcela zjevně snaží odvrátit od sebe sama podezření, že se na případné fyzické likvidaci Alexandra K. podílel i on. Již nejméně díky této okolnosti je třeba akceptovat závěr soudu prvního stupně o nevěrohodnosti výpovědí svědka Roberta M. realizovaných v nynějším trestním řízení. Odvolací soud tedy konstatuje, že podle jeho přesvědčení je třeba na hodnocení důkazů soudem prvního stupně nahlížet jako na hodnocení, které je souladné s podmínkami ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. S ohledem na to, při absenci jakéhokoliv, a tím méně extrémního, rozporu mezi obsahem provedených důkazů a jejich hodnocením ze strany nalézacího soudu, je odvolací soud takovýmto hodnocením ve smyslu § 263 odst. 7 tr. ř. vázán.

21. V reakci na jednotlivé konkrétní odvolací námitky uvedené v opravném prostředku státního zástupce cítí odvolací soud toliko stručně povinnost uvést následující.
22. Odvolací soud předně nesouhlasí s tvrzením státního zástupce v tom smyslu, že krajský soud údajně nepochopitelně plně akceptoval obhajobu obžalovaného, ačkoliv tato není vůbec věrohodná. Podle mínění odvolacího soudu, opřené o obsah napadeného rozsudku, zejména výše ventilovaných hodnotících pasáží, nelze rozhodně dospět k závěru, že by se krajský soud na kterémkoliv místě odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil v tom smyslu, že vnímá obhajobu obžalovaného N. jako věrohodnou. Je třeba říci, že z příslušných hodnotících pasáží vyplývá, že nalézací soud si nepochybně byl vědom jistých limitů, co se týče věrohodnosti tvrzení ventilovaných obžalovaným N. Nicméně nalézací soud stejně tak transparentně uvádí, že ve věci neshledal dostatek věrohodných a přesvědčivých důkazů, které by uplatněnou obhajobu obžalovaného přesvědčivě vyvrátily. Odvolací soud do značné míry souhlasí i s tvrzením soudu prvního stupně, že v aktuálně probíhajícím trestním řízení nebyly zjištěny natolik zásadně nové skutečnosti, oproti výsledkům důkazního řízení

ve věci vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 2 T 108/2010, aby bylo možno ustálit, že se stal děj popisovaný ve výroku podané obžaloby. Pokud v daných souvislostech poukazuje státní zástupce na to, že v řízení vedeném u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 2 T 108/2010, obžalovaný N. vůbec nevypovídal a v aktuálním řízení vypovídá, přičemž jeho výpovědi nelze hodnotit jako pravdivé, potom je třeba odkázat na pasáže na str. 27 odůvodnění napadeného rozsudku, kde soud prvního stupně konstatuje, že se nepodařilo vyvrátit obhajobu obžalovaného N., v tom smyslu, že Alexandr K. byl následně, po svém omezení na osobní svobodě v baru xxx, samotným obžalovaným odvezen do Ostravy. Je třeba říci, že tento závěr byl učiněn i v onom původním řízení a nalézací soud, podle mínění soudu odvolacího, zcela správně dospěl k závěru, že tuto obhajobu obžalovaného nebylo možno s dostatečnou mírou jistoty vyvrátit ani v nynějším trestním řízení. Odvolací soud odkazem na tuto pasáž odůvodnění napadeného rozsudku reaguje na tvrzení státního zástupce, že soud prvního stupně nepochopitelně, jako věrohodnou, akceptoval obhajobu obžalovaného N. Tak tomu ovšem dle mínění soudu odvolacího rozhodně není. To, že bylo prokázáno, že Alexandr K. byl držen v prostorách přínaležejících k baru xxx (v tehdejší bydlišti obžalovaného N.), kde byl naposledy viděn připoután k tělesu ústředního topení, je samozřejmě neoddiskutovatelným faktem. Kromě obžalovaného N. o této skutečnosti vypovídala v původním řízení i svědkyně H. V aktuálním řízení to tvrdí i svědek M. Nicméně sama tato skutečnost ještě není důkazem o tom, že by to byl obžalovaný N. (a odvolací soud již na tomto místě zdůrazňuje, že pouze a jedině on), kdo se podílel na fyzické likvidaci poškozeného Alexandra K. formou úmyslného usmrcení, tedy vraždy. Pokud státní zástupce dále argumentuje tím, že oproti původnímu řízení, kdy motivem jednání Roberta M. a Michala N. bylo ochránit Kristýnu H. před násilným jednáním Alexandra K., nyní přistupuje motiv majetkový, konkrétně prodej bytu H. v xxx, z něhož měli mít Robert M. a Michal N. finanční zisk, stejně jako potřeba toho, aby poškozený K. podepsal kupní smlouvu, kterou by převedl svůj vlastnický podíl k bytu na ulici xxx v xxx na Kristýnu H., potom je třeba poukázat na to, že výsledky provedeného dokazování (paradoxně zejména výpověď svědka H., kterého jinak státní zástupce pokládá za klíčového k prokázání skutkového děje popsaného v obžalobě) podávají zcela jiný obraz o tom, jak došlo následně k podpisu příslušného smluvního operátu potřebného k tomu, aby došlo k převodu spoluvlastnického podílu poškozeného K. k bytu na ulici xxx v xxx. Svědek H. doznal, že díky absenci listiny potřebné k převodu spoluvlastnického podílu poškozeného K. ke zmiňované bytové jednotce na ulici xxx v xxx, opatřené notářsky ověřeným podpisem poškozeného, se při jednání v notářské kanceláři, které bylo realizováno právě s cílem převodu spoluvlastnického podílu poškozeného k bytové jednotce, za poškozeného K. vydával on. Dlužno dodat, že z provedeného dokazování vyplývá, že úspěšně. Tedy ani státním zástupcem tvrzený nový motiv, tedy motiv majetkový, v konfrontaci s výsledky provedeného dokazování, nemůže obstát. Je totiž zjevné, že ať již za (možnou) fyzickou likvidací poškozeného K. stál kdokoli z okruhu osob, figurujících v této trestní věci (ať již v jakémkoli procesním postavení), s cílem získat listinu, opatřenou autentickým (navíc notářsky ověřeným) podpisem poškozeného K., pak tohoto cíle dosaženo nebylo. Jak již bylo shora popsáno, k převodu spoluvlastnického podílu poškozeného k výše naznačené bytové jednotce došlo až v době, kdy pobyt poškozeného nebyl znám, navíc za účasti osoby, která se za Alexandra K. vydávala (svědek H.). Ve vztahu k výpovědím prakticky všech svědků slyšených v této trestní věci samotný státní zástupce připouští, že těmto výpovědím nelze bezvýhradně věřit, když se jedná o osoby pohybující se v subkultuře osob páchající trestnou činností, o osoby drogově závislé, navíc o osoby, a to je podle mínění soudu odvolacího nejvíce důležité, které byly, byť velmi pravděpodobně každá jiným způsobem a jinou intenzitou, zainteresovány v dané trestní věci. Státní zástupce má za to, že stěžejní se

jeví výpověď Lukáše H., když konstatuje, že Lukáš H. se nikterak sebe sama nesnaží postavit do lepšího světla, a pokud je mu soudem vytýkáno, že byl schopen nosit oblečení, a to včetně spodního prádla, patřící člověku, o kterém měl mít povědomost, že byl násilným způsobem usmrčen, pak k tomu státní zástupce uvádí, že se jedná o osobu řídící se zcela jinými morálními hodnotami, než majoritní zbytek společnosti. Podle mínění odvolacího soudu, které v daném případě koreluje se závěry soudu prvního stupně, již nejméně tato skutečnost, tedy i státním zástupcem přiznávaný ne zcela ideální morální profil Lukáše H., je okolností, která do jisté míry diskvalifikuje věrohodnost jeho výpovědi. Zejména však, a zde postačí v podstatě jen odkázat na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku, již nalézací soud dospívá k naprosto správnému závěru v tom smyslu, že na výpovědi Lukáše H. je nutno nahlížet zjevně jako na důkaz zprostředkovaný, a tedy nepřímý. Jak totiž vyplývá z výpovědi posledně jmenovaného, tento, pokud se týče údajného usmrcení poškozeného Alexandra K. a následné likvidace jeho těla, fakticky toliko reprodukuje informace, kterých se mu mělo dostat od Roberta M. Svědek H. výslovně uvedl, že nikdy neviděl vlastní usmrcení poškozeného Alexandra K., ať již obžalovaným N. či kteroukoli jinou osobou. Stejně tak nikdy osobně neviděl likvidaci těla poškozeného, ať již jakýmkoliv způsobem, tedy ani způsobem popisovaným ve výroku podané obžaloby. I touto skutečností je samozřejmě výrazně snižována validita informací, které vyplynuly z výpovědi svědka Lukáše H. Státní zástupce v příslušné části opravného prostředku argumentuje tím, že svědek H. neuvádí ve svých výpovědích toliko informace zprostředkované Robertem M., ale hovoří i o činnostech, které vnímal vlastními smysly, konkrétně o zapůjčení „vapky“ (správně řečeno tlakového čističe) k vyčištění podlahy v místnosti, kde mělo být likvidováno tělo poškozeného, o dovezení osobních věcí poškozeného Michalem T., případně o dovezení dalších věcí z prostor baru xxx, které byly znečištěny, s požadavkem na jejich likvidaci. V této souvislosti je ovšem třeba uvést, že prakticky všechny tyto informace ventilované Lukášem H. jsou dalšími ve věci slyšenými svědky rozporovány. Pokud totiž Lukáš H. hovoří o tom, že si od něj M. půjčil onu „vapku“ a jeli „to“ s T. vyčistit, potom odvolací soud nemůže nepoukázat na to, že skutečnost o půjčení vysokotlakého čističe od Lukáše H. připustil Robert M. až ve své výpovědi realizované v rámci hlavního líčení. V přípravném řízení o takovéto situaci nehovořil vůbec. Podle mínění odvolacího soudu je jen stěží představitelné, že by si na tak zásadní okolnost nevzpomněl již ve své výpovědi v přípravném řízení, když navíc u hlavního líčení hovořil o tom, že poblíž kanálu v prostorách areálu baru xxx, viděl skvrnu připomínající krev. Je skutečně s podivem, že tuto informaci neuvědl již ve výpovědi v řízení přípravném. I tato okolnost poněkud snižuje věrohodnost jeho výpovědi. Svědek H. dále hovoří o tom, že úklid místnosti, kde mělo být likvidováno tělo poškozeného K., realizovali společně Robert M. a Michal T. Posledně jmenovaný ovšem jakoukoliv účast na úklidu prostor, přináležejících k baru xxx, popřel. Stejně tak svědek T. popřel, že by dovezl oblečení poškozeného K. svědku H. Odvolací soud navíc nemůže nepoukázat na to, že existuje celá řada nikoliv nepodstatných rozporů ve výpovědích Lukáše H. a Roberta M. tedy, (alespoň podle obžaloby), stěžejních svědků, kteří mají svými výpověďmi prokazovat, že to byl právě obžalovaný N., kdo se dopustil jednání popsaného v obžalobě. Odvolací soud v daných souvislostech poukazuje na to, že Lukáš H. ve svých výpovědích tvrdil, že za ním přijel M. a řekl mu, že N. měl tělo rozpustit a přitom si měl polít nohy. Naproti tomu svědek M. výslovně uvedl, že H. neříkal nic o odklizení mrtvoly. Svědek H. tvrdí, že mu M. společně s T. dovezli na spálení deky znečištěné od krve. Naproti tomu Robert M. hovoří o tom, že když měl zapůjčeno vozidlo obžalovaného N., tak v jeho kufru našel zakrvácený zelený povlak z matrace, ve kterém bezpečně poznal povlak z matrace, kterou viděl ve sklepě v areálu baru xxx. Podle tvrzení M. tento obal, a nikoliv deky, zavezl Lukáš H. s požadavkem na jejich spálení. Koneckonců ani o vlastním provedení spálení, ať již šlo

o deky či o povlak z matrace, není ve výpovědích svědků H. a M. shoda. Zatímco Lukáš H. hovoří o tom, že ony deky spálil na zahradě, Robert M. tvrdí, že byl osobně přítomen spálení onoho povlaku H., ovšem v kamnech. Svědek Lukáš H. také vypovídal o tom, že v roce 2008 vyráběli společně s M. drogy s tím, že Robert M. byl prakticky denním uživatelem drog. Jak ovšem vyplývá z výpovědi svědka M. u hlavního líčení, ten popřel, že by v kritické době drogy užíval. Odvolací soud také poukazuje na rozpor ve výpovědích obou posledně jmenovaných stran dispozice s doklady Alexandra K. Zatímco totiž svědek M. hovoří o tom, že to byl obžalovaný N., který měl k dispozici kopii občanského průkazu poškozeného K., svědek Lukáš H. poměrně obsáhle popisuje dispozici s originálem občanského průkazu poškozeného (který byl posléze jím samým použit při onom jednání v notářské kanceláři). Svědek H. výslovně uvádí, že zmíněný originál občanského průkazu vrátil M. H. také popisuje, že to byl právě M., který ukryl doklady poškozeného K. (tedy minimálně onen zmiňovaný občanský průkaz) do okapové roury umístěné na svém domě. V souvislosti s problematikou občanského průkazu poškozeného K. (ať již šlo o originál či kopii), konstatuje odvolací soud, že vnímá jako racionální argumentaci státního zástupce stran toho, že je stěží představitelné, že by si poškozený K. (pokud by byl naživu), v období od poloviny roku 2008 do současné doby nepožádal o vydání nového dokladu totožnosti. Nicméně ani tato okolnost nepřináší žádné důkazy, jimiž by bylo možno prokázat skutkový děj popsáný v obžalobě, tedy úmyslné usmrcení poškozeného K. obžalovaným N. a následnou likvidaci mrtvého těla rozpuštěním v žíravině. Tedy i s ohledem na tento příkladný výčet rozporů, které je nutno shledávat ve výpovědích svědků Lukáše H. a Roberta M., je třeba souhlasit se závěrem nalézacího soudu o nevěrohodnosti výpovědí nejen Lukáše H., ale i Roberta M. Pokud jde o posledně jmenovaného, jakožto druhého ze svědků, jehož výpověď má být dle argumentace státního zástupce stěžejní pro prokázání toho, že obžalovaný N. se dopustil jednání popsáno v obžalobě, potom i v jeho případě je třeba poukázat na skutečnost, že jmenovaný v žádné části svých výpovědí neuvedl, že by byl osobně přítomen situaci, kdy by obžalovaný N. usmrtil poškozeného Alexandra K., ani situaci, v níž by obžalovaný likvidoval, způsobem popsáným ve skutkové větě obžaloby, tělo poškozeného. Naopak, svědek M. výslovně uvedl, že nikdy neviděl, že by došlo k fyzickému útoku ze strany obžalovaného N. na poškozeného K., a dokonce uvedl, že mu N. ani nikdy neřekl, že by K. zabil. Stejně tak odvolací soud poukazuje na to, že samotný svědek M. vypověděl, že to, co uvádí o údajném podílu obžalovaného N. na usmrcení Alexandra K. a následné likvidaci jeho těla, jsou pouze jeho dedukce. Navíc odvolací soud nemůže nezmínit, že, podobně jako v případě svědka Lukáše H., i v případě tvrzení ventilovaných svědkem Robertem M. existuje celá řada rozporů s výpověďmi dalších ve věci slyšených svědků. Příkladem poukazuje odvolací soud na to, že svědek M. tvrdil, že Radim Č. (vystupující v této věci rovněž v procesním postavení svědka), mu měl říci, že N. už jednoho člověka zlikvidoval, s tím, že se mělo jednat o osobu, která pro N. vařila pervitin. Jak ovšem vyplývá z výpovědi svědka Č., ten tuto část výpovědi svědka M. popřel. Stejně tak popřel další část výpovědi svědka M., v níž posledně jmenovaný hovořil o tom, že mu právě Radim Č. říkal, že na žádost obžalovaného N. vyhodil do odpadu igelitový pytel, který obsahoval věci, které mu připomínaly lidské ostatky, případně lidské kosti. Svědek M. dokonce použil formulace, že tuto situaci „*hodně s Č. řešili*“. Jak ovšem vyplývá z výpovědi svědka Radima Č., ať už v přípravném řízení nebo u hlavního líčení, tento opakovaně popřel, že by se kdy podílel na likvidaci jakéhokoliv pytle, který by měl obsahovat lidské kosti, případně cokoliv, co vypadalo jako lidské ostatky. Svědek M. také tvrdil, že byl přítomen situaci, kdy na dvoře objektu, kde je umístěn bar xxx, křičel člověk, kterého svědek M. označil přezdívkou „*Pejrak*“, na obžalovaného N., zda „*tam opět likviduje nějakého chlapa*“. Tím, kdo údajně měl tuto větu pronést, je svědek Martin M., který, jak sám uvedl, má skutečně přezdívku „*Pejrak*“. Tento svědek sice uvedl, že z pozice hosta

baru xxx zná obžalovaného N., nicméně popřel, že by kdy na dvoře objektu, kde je umístěn bar xxx, vykřikoval na obžalovaného jakoukoliv větu, jejímž obsahem by bylo tvrzení či otázka, zda opětovně „likviduje nějakého chlapa“. I tyto rozpory podle mínění odvolacího soudu poměrně výrazným způsobem diskvalifikují věrohodnost verze předkládané svědkem Robertem M. Konečně nelze ani přehlédnout, že ve vícekrát zmiňovaném řízení, vedeném u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 2 T 108/2010, Robert M., tehdy v procesním postavení obžalovaného, popřel, že by se podílel na jakémkoli násilném jednání vůči poškozenému Alexandru K., když dokonce tvrdil, že poškozeného nikdy neviděl. V aktuálním trestním řízení ovšem vypovídal zcela jinak. I tato okolnost do značné míry diskvalifikuje věrohodnost jím podávaných informací. Odvolací soud tedy, s ohledem na výše uvedené, souhlasí s vývodem nalézacího soudu stran toho, že role Roberta M. v této věci vzbuzuje významné pochybnosti, když byla velmi pravděpodobně jiná než jak ji svědek M. prezentuje. V této souvislosti nelze nepoukázat na obsah výpovědi svědkyně Michaely C., která uváděla, že její tehdejší přítel, svědek Ondřej K., jí měl říci, „že K. měli zastřelit a rozpustit v louhu N. a M.“. Dále pak vypověděla, že „M. se všude chvástá, že N. měl zabít K., že to udělali oba dva“. Odvolací soud samozřejmě připouští, že věrohodnost svědkyně Michaely C. je významným způsobem otřesena, a to jednak tím, že svědek K. popřel, že by výše uvedenou informaci Michaela C. kdy poskytl, a zejména tím, že to byla právě Michaela C., která v průběhu onoho původního řízení vedeného u Okresního soudu v Olomouci pod sp.zn. 2 T 108/2010, pod příslibem finanční odměny sepsala v advokátní kanceláři nepravdivé čestné prohlášení, v němž tvrdila, že poškozeného Alexandra K. viděla živého a zdravého v roce 2012. Nicméně zmiňovaná Michaela C. rovněž uvedla, že jí Robert M. požádal za finanční odměnu cca 300.000 Kč o fyzickou likvidaci Kristýny H., která si dle výpovědi svědkyně C. měla údajně objednat fyzickou likvidaci Alexandra K., a pak se měla „zbláznit“ a celou věc udat. Odvolací soud nepřehlédl, že Robert M. toto tvrzení svědkyně C. popřel. Odvolací soud tímto exkurzem do výpovědi výše naznačených svědků, kteří zjevně mají určité informace o tom, co se odehrálo ve vztahu k poškozenému Alexandru K., poukazuje na skutečnost, kterou koneckonců připouští v odvolání i státní zástupce, totiž že žádný z výše naznačených svědků nepodává k celé události komplexní, úplné a pravdivé informace. Na žádnou z výše naznačených svědeckých výpovědí tedy nelze nahlížet jako na úplnou a pravdivou, z níž by bylo možno vyjít při ustálení skutkových závěrů naznačených v podané obžalobě. Tím spíše je odvolací soud přesvědčen (a sdílí v této souvislosti přesvědčení soudu prvního stupně), že na výpovědích výše naznačených svědků nelze vybudovat nezpochybnitelný závěr o vině obžalovaného Michala N. jednáním popsáním ve výroku podané obžaloby. Pokud pak státní zástupce v opravném prostředku uvádí, že je zcela pochopitelné, že na oblečení, které vydal svědek H., případně na věcech zajištěných při domovních prohlídkách, nebyly zjištěny žádné relevantní stopy (když pro tuto skutečnost má státní zástupce své vysvětlení), pak je ovšem třeba konstatovat, že absenci stop, usvědčujících obžalovaného N. ze spáchání jednání popsaného v obžalobě, mu pochopitelně nelze klást k tíži. Ani skutečnost, která byla nepochybně prokázána, totiž poleptání dolní končetiny obžalovaného N. a jeho následné ošetření a hospitalizace ve Fakultní nemocnici v Olomouci počátkem měsíce července roku 2008, podle mínění soudu odvolacího není natolik zásadním a přesvědčivým důkazem, který by prokazoval (při absenci dalších usvědčujících důkazů), že to byl obžalovaný, kdo úmyslně usmrtil poškozeného K. a jeho tělo následně zlikvidoval rozpouštěním v žíravině. Nalézací soud správně poukazuje na to, že obhajoba obžalovaného v tom smyslu, že k poleptání dolní končetiny došlo při čištění odpadu v baru xxx za použití louhu, byla potvrzena výpovědí jeho bratra, svědka Luďka N. Byť samozřejmě je možno mít určité pochybnosti o validitě této výpovědi s ohledem na blízký příbuzenský vztah jmenovaného svědka k obžalovanému, přesto je třeba poukázat na zásadu, že svědek vypovídal pravdu, pokud není prokázán opak. Svědek Luďek N. vypovídal po

řádném poučení, tedy i pod sankcí křivé výpovědi, a pokud jeho tvrzení nebyla přesvědčivým způsobem vyvrácena, nelze podle mínění odvolacího soudu jeho výpověď a priori odmítnout pouze s odkazem na jeho příbuzenský vztah k obžalovanému. Navíc, jak správně nalézací soud uvádí, i z příslušného znaleckého posudku zpracovaného ke zhodnocení příčin a charakteru zranění obžalovaného N. vyplývá, že jím popisovaný způsob vzniku tohoto poranění, tedy poleptání dolní končetiny louhem, je z lékařského hlediska mechanismem přípustným. Tedy ani prokázaný fakt, že došlo k poranění dolní končetiny obžalovaného N. velmi pravděpodobně působením nějaké žíraviny, ještě, při absenci dalších důkazů, nemůže prokazovat skutkový děj popsáný v podané obžalobě.

23. Samostatnou zmínku si pak podle mínění odvolacího soudu zasluhují kontakty obžalovaného N. s agenty Policie ČR, přičemž cílem této operativní akce bylo zcela zjevně získat informace, na základě kterých by bylo možno následně usvědčit obžalovaného ze spáchání jednání popsaného v podané obžalobě. Odvolací soud v daných souvislostech, podobně jako to činí, byť poněkud ve stručnější podobě, nalézací soud, konstatuje, že pochopitelně nelze přehlédnout, že obžalovaný opakovaně a poměrně přesvědčivě v rozhovorech vedených s policejními agenty tvrdil, že se není třeba obávat objevení se Alexandra K., když tento se, řečeno slovníkem obžalovaného „neobjeví“, případně že obžalovaný „ví, že se neobjeví, to si můžeš být jistý“, případně „prostě už není a nikdy se neobjeví, vím, co ti říkám“. Státní zástupce z pochopitelných důvodů zejména akcentuje formulaci, které obžalovaný užil v rámci hovoru ze dne 3.5.2009 (viz přepis hovoru na č.l. 1202), kdy uvedl „a nikdy v životě ho ani nikde nikdo nenajde, to neexistuje, když to řeknu blbě, tak jsem ho spláchl do kanálu“. Na druhé straně správně nalézací soud poukazuje na to, že se stejnou přesvědčivostí a rovněž opakovaně, uváděl obžalovaný v rámci rozhovorů s policejními agenty, že poškozeného K. odvezl do Ostravy do blíže neurčeného „fetáckého doupěte“. V rámci hovoru dne 23.4.2019 (viz č.l. 1193) pak obžalovaný uvedl „to byl fetka, toho jsem odvezl do Ostravy, ten furt chtěl fetovat, tak jsem ho zavezl do takového ghetta a tam si myslím, že aji skončil. On si píchal, píchal si hodně, a tam si myslím, že si dal nějakou tu zlatou“. Z těchto formulací by bylo naopak možno dovodit, že obžalovaný spíše policejním agentům předkládal verzi, že poté, co poškozeného K. zavezl do Ostravy (což je mimochodem nosná linie jeho obhajoby v jím realizovaných procesních výpovědích), poškozený, vzhledem k tomu, že byl osobou drogově závislou, zemřel po aplikaci většího množství drogy. Stejně tak správně poukazuje nalézací soud na to, že v hovorech vedených s agenty policie o sobě obžalovaný zcela zjevně nepravdivě tvrdí, že se podílel na trestné činnosti v tzv. „lihové aféře“, bratří B., ačkoliv to zjevně není pravdou. Státní zástupce dále, s odkazem na hovory obžalovaného s policejními agenty poukazuje i na ty pasáže, v nichž se obžalovaný chlubí, že i v jiné věci, v níž bylo vedeno jeho trestní stíhání, stručně řečeno zahlazoval stopy. Z toho pak státní zástupce činí závěr, že obžalovaný má s likvidací stop zkušenosti. Odvolací soud konstatuje, že zmíněná vyjádření obžalovaného se zjevně týkají jeho trestního stíhání ve věci, posléze vedené u Okresního soudu v Přerově pod sp. zn. 3 T 18/2003. K tomu je ovšem třeba uvést, že v této věci byl obžalovaný Michal N. zproštěn podané obžaloby. S ohledem na to je nutno, při plném respektování zásady presumpce nevin, vtělené do § 2 odst. 2 tr. ř. (dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět jako by byl vinen), vyvozovat z posledně zmíněného trestního řízení jakékoli závěry k tíži obžalovaného. Podle mínění odvolacího soudu je tedy možno konstatovat, že ani informace, které poskytl obžalovaný v rámci hovorů s agenty Policie ČR, neposkytují přesvědčivý podklad pro závěr, že se dopustil jednání popsaného ve výroku podané obžaloby. Zejména je třeba upozornit na skutečnost, že v žádné části debat vedených, ať již s jedním či druhým agentem Policie ČR, obžalovaný nikdy nepřipustil, že by to byl právě on, kdo by, ať již sám, či za případné asistence dalších osob, úmyslně usmrtil poškozeného Alexandra K. Dokonce v těchto hovorech nikdy nehovořil ani o tom, že by poškozeného fyzicky napadl. Jak pak vyplývá ze spisového materiálu, policejní orgány, s cílem získat informace, které by případně napomohly

k usvědčení obžalovaného N. jednáním popsaným v podané obžalobě, přistoupily k vytvoření tzv. operativní kombinace, jejíž podstatou bylo navození situace, v rámci níž byla obžalovanému předestřena možnost podílet se na likvidaci nepohodlné osoby za odměnu. Odvolací soud nehodlá zatěžovat odůvodnění tohoto rozhodnutí úvahami o zákonnosti takového postupu policie, který je minimálně hraniční se situací, která je obecně nazývána provokace trestné činnosti policí. Důvodem, proč tak odvolací soud činí, je jednak to, že k tomu, k čemu měl být obžalovaný vyprovokován, pochopitelně ani dojít nemohlo, ale zejména, že skutečnosti, o kterých orgány činné v trestním řízení doufaly, že budou zjištěny na základě této operativní kombinace, ve skutečnosti zjištěny nebyly. Jak totiž vyplývá z obsahu spisového materiálu, obžalovaný, alespoň verbálně, akceptoval nabídku jednoho z policejních agentů na likvidaci mrtvoly formou jejího rozpuštění v žíravině a následného vypuštění vzniklé hmoty do vodovodního řádu, za odměnu 1.000.000 Kč. Nicméně v daných souvislostech je třeba poukázat na to, že k rozhovoru mezi policejním agentem a obžalovaným N., v jehož rámci posledně jmenovaný tvrdil, že má k likvidaci těla, k níž mělo dojít následujícího dne, všechno připraveno, došlo dne 28.6.2019. Z přepisu tohoto rozhovoru (viz zejména č.l. 1224), jakož i z protokolu o zadržení obžalovaného, vyplývá, že bezprostředně po ukončení hovoru došlo k zadržení obžalovaného N. policí. Jak pak vyplývá ze zmíněného protokolu, k zadržení Michala N. jako podezřelého došlo dne 28.6.2019 v 11.21 hod. (viz č.l. 346). Prakticky bezprostředně na to, konkrétně téhož dne v 15.11 hod., byla zahájena prohlídka prostor baru xxx a místností k němu přináležejících, zjevně s cílem nalezení věcí, které měl mít, dle svého tvrzení, ventilovaného v onom posledně zmíněném hovoru s policejním agentem, obžalovaný N. připraveny k likvidaci těla. Jak již odvolací soud výše zmínil, výsledkem této domovní prohlídky (srovnej č.l. 182-222) byl toliko nález plastového sudu o objemu 200 litrů (viz fotografie na č.l. 209 versa). K tomuto sudu uvedl obžalovaný, že jej měl připraven na kvas, když pravidelně realizoval výrobu ovocné pálenky. Odvolací soud v dané souvislosti opětovně zdůrazňuje, že při této prohlídce, stejně jako při prohlídce objektu obývaného otcem obžalovaného v obci xxx, nebyla nalezena žádná další technologie, kterou by obžalovaný nutně musel použít nejméně k přečerpání hmoty vzniklé rozpuštěním lidského těla v žíravině do vodovodního řádu. Nebyla nalezena žádná hadice ani čerpadlo. Podle mínění odvolacího soudu, s ohledem na výše zmíněné časové konotace, tedy zadržení obžalovaného N. 28.6.2019 v 11.21 hod. a započetí domovní prohlídky téhož dne v 15.11 hod., se lze jen stěží domnívat, že by obžalovaný byl schopen zorganizovat případnou likvidaci této technologie jinou osobou či osobami. V každém případě výsledky domovní prohlídky byly negativní. Podle mínění odvolacího soudu je tedy evidentní, že ani informace vzešlé z hovorů, které vedl obžalovaný s policejními agenty, ve spojení s dalšími důkazy ve věci provedenými, nepostačují k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání, pro které byl postaven před soud.

24. Odvolací soud uzavírá své rozhodnutí konstatováním, že podle jeho mínění se činností orgánů činných v přípravném řízení podařilo shromáždit indicie a dost možná i důkazy, které prokazují, že s poměrně výraznou mírou pravděpodobnosti se na likvidaci nějakého těla (a dost možná i těla poškozeného K.), způsobem popsaným ve výroku podané obžaloby, obžalovaný N. skutečně podílel. Nicméně takovéto jednání nelze postihnout podle žádného ustanovení zvláštní části trestního zákoníku. Důležitější však, dle mínění odvolacího soudu, je to, že ve věci nebyl proveden žádný relevantní důkaz, na jehož základě by bylo možno uzavřít, že obžalovaný N. se dopustil základu skutkového děje popsaného v podané obžalobě, totiž úmyslného usmrcení (tedy vraždy) poškozeného Alexandra K. Jak již bylo výše opakovaně zmíněno, sám obžalovaný takovéto jednání popřel a žádný ze svědků ve věci slyšených neuvedl, že by vlastními smysly vnímal úmyslné usmrcení poškozeného Alexandra K. obžalovaným Michalem N. Takové jednání pak nebylo prokázáno ani žádným jiným ve věci provedeným důkazem. Odvolací soud v dané souvislosti poukazuje na to, že důkazní situace neumožňuje vyslovit jednoznačný závěr, že to byl

obžalovaný N., který se sám, tedy bez případné pomoci dalších osob, dopustil jednání, které by bylo možno právně kvalifikovat jako vraždu poškozeného K. Pokud jde o případný podíl dalších osob, potom je nutno opětovně zmínit výše obšírně ventilované úvahy odvolacího soudu (podobně jako úvahy soudu prvního stupně) stran ne zcela vyjasněné role svědka Roberta M. Odvolací soud znovu poukazuje na informace, které se objevily ve výpovědi svědkyně Michaely C. o tom, že ji měl svědek K. sdělit, že na usmrcení poškozeného K. se měli podílet obžalovaný N. i svědek M. Stávající důkazní situace tedy neumožňuje vyslovit jednoznačný závěr, že se na případné vraždě poškozeného Alexandra K. podílel pouze a jedině obžalovaný Michal N. a nikoli též další osoba, či osoby, vystupující v tomto řízení v procesním postavení svědků. S ohledem na to je minimálně diskutabilní případná právní kvalifikace jednání obžalovaného N. jako jediného pachatele vraždy poškozeného K. Navíc při absenci jakýchkoliv důkazů prokazujících konkrétní způsob, jakým měl případně obžalovaný N. usmrtit poškozeného K., nelze ani vyloučit variantu, že k nějaké formě fyzické interakce mezi oběma posledně jmenovanými v prostorách přináležejících baru x x x (zejména v oné místnosti, kde byl poškozený připoután k tělesu ústředního topení, či kdekoli jinde), skutečně došlo. Nicméně důkazní situace v této věci neumožňuje objasnit formu oné fyzické interakce. Odvolací soud v dané souvislosti poukazuje na skutečnost, kterou koneckonců ventiluje v odvolání i státní zástupce, totiž že poškozený Alexandr K. byl velmi pravděpodobně osobou poměrně agresivní. Podle mínění odvolacího soudu si tedy lze poměrně dobře představit situaci, že poté, co byl případně obžalovaným N. odpoután od tělesa ústředního topení, v důsledku nahromaděné frustrace mohl obžalovaného N. napadnout. Stejně tak si lze představit i situaci, že mohl být naopak on napaden obžalovaným N. Nicméně podle mínění odvolacího soudu na základě stávající důkazní situace nelze vyloučit kupříkladu variantu, že v průběhu fyzického konfliktu mezi oběma jmenovanými mohl obžalovaný N. udeřit poškozeného otevřenou dlaní do obličeje (tedy zjednodušeně řečeno dát mu facku), ten v důsledku ní mohl upadnout, narazit temenem hlavy například na hranu schodu, hranu topného tělesa či případně jakýkoliv jiný pevný předmět, způsobit si tak krvácení pod tvrdou plenu mozkovou a následně zemřít. Za takovéto hypotetické situace by samozřejmě byla dána odpovědnost obžalovaného N. za způsobení smrti poškozeného K. Stejně tak by ovšem takové jednání bylo velmi pravděpodobně právně kvalifikováno toliko jako trestný čin ublížení na zdraví ve smyslu § 146 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku, případně pokud by nešlo o úder otevřenou dlaní, ale kupříkladu pěstí, eventuálně kopnutí, jako trestný čin těžké ublížení na zdraví ve smyslu § 145 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku (případně dle § 221 odst. 1, odst. 3 či § 222 odst. 1, odst. 3 zák. č. 140/1961 Sb.). V žádné z obou naznačených eventualit by ovšem nebylo možno jednání obžalovaného kvalifikovat jako trestný čin vraždy ve smyslu § 140 odst. 1 tr. zákoníku, potažmo § 219 odst. 1 tr. zákona ve znění zák. č. 140/1961 Sb. Sama skutečnost, že by po případném usmrcení některou z výše naznačených forem obžalovaný následně zlikvidoval tělo poškozeného způsobem popsáním v podané obžalobě, pak nemůže zakládat jeho odpovědnost za žádný trestný čin, a už vůbec ne za trestný čin vraždy.

25. Odvolací soud tedy uzavírá, že podle jeho přesvědčení, korelujícího se závěry soudu prvního stupně, nebylo ve věci shromážděno dostatek natolik přesvědčivých a spolehlivých důkazů, na jejichž základě by bylo možno uzavřít, že se obžalovaný Michal N. dopustil jednání popsaného v podané obžalobě, tedy že se dopustil vraždy poškozeného Alexandra K. a následné likvidace mrtvolky jmenovaného rozpuštěním v blíže nespecifikované žíravině.
26. V samotném závěru jako obiter dictum cítí odvolací soud povinnost vyjádřit se ke zvolenému zprošťujícímu důvodu, tedy k důvodu podřazenému pod ustanovení § 226 písm. a) tr. ř. Podle ustálené právní teorie i konstantní judikatury je možno užít tento zprošťující důvod, který je pro obžalovaného důvodem nejpříznivějším, toliko za situace, kdy

po provedeném dokazování nelze spolehlivě, bez rozumných a důvodných pochybností, uzavřít, že se vůbec stal skutek uvedený v žalobním návrhu, který je následně předmětem rozhodování v hlavním líčení, tedy že se neodehrálo to, co je uvedeno v popisu skutku. Jinými slovy, není-li prokázáno, že se stal základ skutku popsaného v žalobním návrhu (kterým je v daném případě bez jakýchkoliv pochybností úmyslné usmrcení poškozeného K.), zůstanou i po provedeném dokazování důvodné pochybnosti o tom, zda se skutek doopravdy stal. Právě taková situace podle mínění odvolacího soudu nastala v této trestní věci, když, jak již bylo shora opakovaně zmiňováno, nebyl shromážděn dostatek spolehlivých a přesvědčivých důkazů, na jejichž základě by bylo možno uzavřít závěr, že se stal základ skutku popsaného v podané obžalobě, tedy, že to byl právě obžalovaný Michal N., který úmyslně usmrtil poškozeného Alexandra K. Za takové situace je potom nalézacím soudem zvolený zprošťující důvod důvodem adekvátním.

27. Podle mínění odvolacího soudu tedy Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci, postupoval správně, pokud na základě zhodnocení ve věci provedených důkazů dospěl k závěru o nutnosti zproštění obžalovaného Michala N. podané obžaloby, a to ve smyslu § 226 písm. a) tr. ř.
28. Odvolací námitky vtělené do opravného prostředku státního zástupce byly odvolacím soudem shledány irelevantními, a proto bylo podané odvolání jako nedůvodné, podle § 256 tr. ř., zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Do dvou měsíců od jeho doručení je možno proti němu podat dovolání. Dovolání mohou podat nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí a obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se za dovolání nepovažuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (v daném případě u Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 4 tr. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu, s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. nebo § 265b odst. 2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Olomouc 27. srpna 2020

JUDr. Milan Kaderka v. r.
předseda senátu